

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 151/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., V. H., P., a T. Ď., P., zastúpených advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos/97/2011-776 zo 16. novembra 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T/101/2011 z 10. októbra 2011 a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/101/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M., V. H. a T. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2012 doručená sťažnosť M. M., V. H. a T. Ď. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a

čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos/97/2011-776 zo 16. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T/101/2011 z 10. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/101/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh doručených ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľom bolo uznesením vyšetrovateľa odboru Západ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-64/BOK-ZA-2011 z 30. marca 2011 vznesené obvinenie pre pokus obzvlášť závažného zločinu vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 189 ods. 1 a ods. 3 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 17/2011 zo 4. apríla 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 19/2011 z 21. apríla 2011 boli sťažovatelia vzatí do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovatelia sa počas trvania ich väzby podaniami zo 7. septembra 2011 (M. M., pozn.), z 21. septembra 2011 (T. Ď., pozn.) a z 26. septembra 2011 (V. H., pozn.) domáhali delegovania ich trestnej veci na iný súd. Prípravné konanie v trestnej veci sťažovateľov bolo ukončené podaním obžaloby prokurátorom Krajskej prokuratúry v P. (ďalej len „prokurátor krajskej prokuratúry“), ktorá bola 27. septembra 2011 doručená na okresný súd. Okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí konanom 10. októbra 2011 o nevyhlásení predsedu senátu z vykonávania úkonov trestného konania a o ponechaní sťažovateľov vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Krajský súd na základe podaných sťažností sťažovateľov „... *jednak proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení z 10.10.2011, jednak proti uzneseniu okresného súdu o väzbe z 10.10.2011...*“, ako aj z dôvodu vznesených námietok sťažovateľov proti krajskému súdu predložil 31. októbra 2011 ich trestnú vec na rozhodnutie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý svojím uznesením sp. zn. 1 Ndt 15/2011 z 9.

novembra 2011 rozhodol o neodňatí veci tomuto súdu. Po vrátení veci z najvyššieho súdu krajský súd príkazom sp. zn. 2 Tos/98/2011 z 15. novembra 2011 rozhodol o bezodkladnom prepustení sťažovateľov z výkonu väzby z dôvodu uplynutia jej základnej zákonnej doby trvania. Ďalej uznesením č. k. 2 Tos/98/2011-779 zo 16. novembra 2011 zrušil uznesenie okresného súdu o ponechaní sťažovateľov vo väzbe, uznesením č. k. 2 Nto 14/2011-773 zo 16. novembra 2011 rozhodol o neodňatí trestnej veci sťažovateľov okresnému súdu a napadnutým rozhodnutím zo 16. novembra 2011 rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 101/2011 z 10. októbra 2011 o nevyhlúčení predsedu senátu tohto súdu z vykonávania úkonov trestného konania.

3. Nosnými dôvodmi sťažovateľmi podanej sťažnosti bol postup okresného súdu, ktorý „... o generálnej námietke zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu ako i krajského súdu nemohol... rozhodnúť uznesením podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, ale bol povinný predložiť vec s vyjadrením sudcov okresného súdu vrátane prisediacich senátu konajúceho v predmetnej trestnej krajskému súdu, ktorý po rozhodnutí najvyššieho súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku (nakoľko bola vznesená aj generálna námietka sudcov krajského súdu) mal rozhodnúť rovnako podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, a až po tomto rozhodnutí krajského súdu mohol okresný súd (v prípade neodňatia veci) rozhodovať o väzbe. Pokiaľ okresný súd rozhodol o generálnych námietkach obvinených, v ktorých namietali všetkých sudcov okresného súdu a krajského súdu, výrokom podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, porušil zákon a právo obvinených na obhajobu, nakoľko zákonným rozhodnutím o generálnej námietke zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu a krajského súdu je výlučne výrok najvyššieho súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu ku krajskému súdu a následne výrok krajského súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k okresnému súdu.“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. M., V. H. a T. Ď. na zákonného sudcu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy... a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 101/2001 a jeho uznesením

z 10. 10. 2011 o nevyhlúčení predsedu senát... z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného 1/ M. M., obvineného 2/ V. H. a obvineného 3/ T. Ď., vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 101/2011 na základe námietky zo zaujatosti a návrhu na odňatie veci Okresnému súdu vznesených obvinenými dňa 27. 09. 2011, 30. 09. 2011 a 04. 10. 2011 a uznesením Krajského súdu... č. k. 2 Tos 97/2011-776 zo 16. 11. 2011 porušené bolo.

2. Základné právo M. M., V. H. a T. Ď. na rozhodovanie o väzbe v súlade s konaním ustanoveným zákonom a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 101/2001 a jeho uznesením z 10. 10. 2011 o nevyhlúčení predsedu senát... z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného 1/ M. M., obvineného 2/ V. H. a obvineného 3/ T. Ď., vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 101/2011 na základe námietky zo zaujatosti a návrhu na odňatie veci Okresnému súdu vznesených obvinenými dňa 27. 09. 2011, 30. 09. 2011 a 04. 10. 2011 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos 97/2011-776 zo 16. 11. 2011 porušené bolo.

3. Základné právo M. M., V. H. a T. Ď. na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 101/2001 a jeho uznesením z 10. 10. 2011 o nevyhlúčení predsedu senát... z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného 1/ M. M., obvineného 2/ V. H. a obvineného 3/ T. Ď., vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 101/2011 na základe námietky zo zaujatosti a návrhu na odňatie veci Okresnému súdu vznesených obvinenými dňa 27. 09. 2011, 30. 09. 2011 a 04. 10. 2011 a uznesením Krajského súdu... č. k. 2 Tos 97/2011-776 zo 16. 11. 2011 porušené bolo.

4. Uznesenie Okresného súdu... sp. zn. 1 T 101/2001 z 10. 10. 2011 o nevyhlúčení predsedu senát... z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného 1/ M. M., obvineného 2/ V. H. a obvineného 3/ T. D., vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 101/2011 na základe námietky zo zaujatosti a návrhu na odňatie veci Okresnému súdu vznesených obvinenými dňa 27. 09. 2011, 30. 09. 2011 a 04. 10. 2011 sa zrušuje.

5. Uznesenie Krajského súdu... č. k. 2 Tos 97/2011-776 zo 16. 11. 2011 sa zrušuje.

6. *Miroslavovi M., V. H. a T. Ď. priznáva primerané finančné zadostučinenie každému v sume 1.000,- €, ktorú im je povinný zaplatiť Okresný súd..., a každému v sume 2.000,- €, ktorú im je povinný zaplatiť Krajský súd...*

7. *Okresný súd... a Krajský súd... sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť M. M., V. H. a T. Ď. trovy právneho zastúpenia...“.*

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovatelia v podanej sťažnosti napádali postup a rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, pričom napadnutému konaniu a rozhodnutiu okresného súdu vytkli predovšetkým to, že „... o návrhu na delegáciu veci nemožno rozhodnúť výrokom uznesenia podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, ale výlučne výrokom podľa § 23 ods. 1 Trestného

poriadku, na ktorý nebol okresný súd príslušný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je uznesenie okresného súdu o nevyhlásení z 10. 10. 2011 nezákonné.“. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu poukázali na skutočnosť, že „Hoci... nezákonnosť uznesenia okresného súdu o nevyhlásení z 10. 10. 2011 v sťažnostiach proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení z 10. 10. 2011 a proti uzneseniu okresného súdu o väzbe z 10. 10. 2011 namietali, krajský súd sa s týmito námietkami v uznesení krajského súdu zo 16. 11. 2011 vôbec nevysporiadal, v dôsledku čoho boli porušené práva... vyplývajúce z čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 17 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy a čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru.“.

II.A

K namietanému porušeniu práv na zákonného sudcu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a k namietanému porušeniu práv na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru

8. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (napr. Trestný poriadok). Ústavný súd teda predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio

inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

9. Ústavný súd v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

10. V danom prípade prokurátor krajskej prokuratúry podal v trestnej veci sťažovateľov obžalobu, ktorá bola 27. septembra 2011 doručená na okresný súd, pričom toto trestné konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené. Tak súd prvého stupňa konajúci v trestnej veci sťažovateľov, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane skúmania ústavnosti a zákonnosti konania predchádzajúceho podaniu obžaloby, a to tiež so zreteľom na dodržiavanie základných práv a slobôd v prípravnom konaní. Skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľov je oprávnený konať a rozhodovať všeobecný súd, vylučuje právomoc ústavného súdu na konanie o ich sťažnosti podľa čl. 127 ústavy pre porušenie nimi označených práv na obhajobu a zákonného sudcu podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel (i) trestného konania vedeného pred príslušným všeobecným súdom, (ii) opravných

prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

11. Pokiaľ teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

12. Za daných okolností nie je daný ústavný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v trestnej veci sťažovateľov do právomoci všeobecných súdov. Sťažovatelia môžu v rámci práva na obhajobu uplatniť argumentáciu týkajúcu sa porušenia ich základných práv priamo pred súdom prvého stupňa v rámci konania v ich trestnej veci a následne zákonom dovoľeným spôsobom aj prostredníctvom využitia opravných prostriedkov (riadnych prípadne mimoriadnych) v trestnom konaní. Nevyužitie uvedených možností ochrany označených práv sťažovateľov nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

13. Práve skutočnosť, že všeobecné súdy môžu podľa platného právneho poriadku sťažovateľom ako obžalovaným z trestnej činnosti im kladenej za vinu poskytnúť účinnú ochranu ich ústavou a dohovorom chráneným právam a slobodám, vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd odmietol ich sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu práv na rozhodovanie o väzbe v súlade s konaním ustanoveným zákonom a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

15. Z podanej sťažnosti vyplýva, že okresný súd konajúci v trestnej veci sťažovateľov svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o nevyhlásení predsedu senátu tohto súdu z vykonávania úkonov trestného konania a následne svojím ďalším rozhodnutím sp. zn. 1 T/101/2011 z 10. októbra 2011 rozhodol o ponechaní sťažovateľov vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Krajský súd v konaní o opravnom prostriedku svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o zamietnutí podaných sťažností sťažovateľov, čím potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu o nevyhlásení predsedu senátu z vykonávania úkonov trestného konania a predovšetkým svojím ďalším rozhodnutím/príkazom sp. zn. 2 Tos/98/2011 z 15. novembra 2011 rozhodol o okamžitom prepustení sťažovateľov z väzby, a to z dôvodu uplynutia základnej zákonnej lehoty väzby, a ďalším na uvedený postup nadväzujúcim rozhodnutím č. k. 2 Tos/98/2011-779 zo 16. novembra 2011 rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T/101/2011 z 10. októbra 2011 o ponechaní sťažovateľov vo väzbe.

16. Vo vzťahu k sťažnostným námietkam týkajúcim sa postupu a napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie tohto rozhodnutia okresného súdu preto, lebo patrilo do právomoci krajského súdu, pričom sťažovatelia aj proti nemu využili účinný prostriedok nápravy, ktorým disponovali, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku. Ústavný súd preto nedisponoval právomocou na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie svojich označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu.

17. Vo vzťahu k sťažnostným námietkam týkajúcim sa napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vo svetle všetkých relevantných okolností vzťahujúcich sa k tomuto rozhodnutiu dospel k záveru, že sťažnosť v tejto jej časti je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd zdôrazňuje, že jedným z kritérií jeho rozhodovacej činnosti je/musí byť aj zohľadnenie intenzity, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým aj zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

18. Pokiaľ sťažovateľ dosiahne nápravu označeného práva, ktorého porušenie namieta v konaní prvostupňového súdu v rámci opravného konania súdom vyššieho stupňa (v danom prípade v dôsledku postupu krajského súdu, ktorý svojím príkazom sp. zn. 2 Tos/98/2011 z 15. novembra 2011 rozhodol o okamžitom prepustení sťažovateľov z väzby a svojím uznesením č. k. 2 Tos/98/2011-779 zo 16. novembra 2011 rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T/101/2011 z 10. októbra 2011 o ponechaní sťažovateľov vo väzbe), nie je možné sa tejto ochrany (v tomto rozsahu) opakovane domáhať na ústavnom súde. Dôvodom je skutočnosť, že aj prípadné porušenie označených práv sťažovateľov počas rozhodovania o ich ponechaní vo väzbe okresným súdom bolo toto konvalidované už vyššie uvedeným postupom a rozhodnutiami krajského súdu, čím nemohlo dôjsť k porušeniu nimi označených práv vzťahujúcich sa ku konaniu o väzbe z pohľadu ich „materiálneho“ vnímania. Citujúc z uznesenia krajského súdu č. k. 2 Tos/98/2011-779 zo 16. novembra 2011 „... možno povedať, že okresný súd nepostupoval

tak, aby zabezpečil reálny výkon práva na obhajobu obvinených, pričom toto pochybenie okresného súdu musel napraviť krajský súd. Obvinení... sú v predmetnej trestnej veci vo väzbe, ktorá sa začala dňom 01. 04. 2011 a základná lehota väzby im uplynula, keďže nedošlo k predĺženiu väzby, dňa 01. 11. 2011. Krajský súd túto skutočnosť mohol zistiť až po návrate spisu z Najvyššieho súdu SR, ktorý na krajský súd bol doručený 14. 11. 2011 a až potom, čo sa oboznámil so znením Nálezu Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 116/2011 z 06. 10. 2011 a konštatujúc včas podanú sťažnosť obvinenými prostredníctvom obhajcu mohol porušenia práv obvinených napraviť a vzhľadom na uplynutie lehoty väzby u obvinených, týchto na základe príkazu na prepustenie z väzby sp. zn. 2 Tos/98/2011 z 15. 11. 2011 prepustil ihneď z väzby na slobodu.“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľov aj v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012